

– Тръгнах, бабо, да взема на ламята юргана.
– И как ще го вземеш? Ти не можеш.
– Ами какво да направя?
– Ще отидеш и ще кажеш: „Царю! Ще ми дадеш по кутия въшки и бълхи и ще отида.“

Взел, че направил тази работа. И пак тръгнал. Изсипал въшките и бълхите. Легнала ламята да спи. Захапали я въшките и тя:

– У-у-у! Какво е това, бе?

Взела юргана. Захвърлила го отвън. Взел го той и се върнал.

– Вземи го, царю!

Минало време. Този път кьосето поускало да му доведе коня на ламята.

– Искам на ламята коня!

И царят пак:

– Хайде! Доведи коня на ламята.

Тръгнал той за коня. Отбил се пак при старицата.

– Сега ще се върнеш и ще кажеш: „Дай ми памук. Дай ми бинт“.
И тогава ела при мен.

Отишъл и рекъл: „Царю! Дай ми топ памук и топ бинт“.

Дал му. Дошъл пак при старицата. Тя му казала:

– Сега ламята ще дойде, рекла, ще остави вратата отворена. Ти ще влезеш вътре, рекла, и ще вържеш краката на коня с памук, задните крака. Ще ги омотаеш и с бинта. Конят ще почне да цвили, тогава се скрий вътре. Тя ще влезе вътре и ще се послуша защо цвили конят. Ти се скрий. Тя ще почне да бие коня. Набие ли коня, ще миряса, не се бой! Когато заспи, ще опаковаш краката. Първо предните, после задните. Да не тропат.

Речено-сторено. Опаковал предните копита, после задните. Изкарал коня. Пристигнал при царя и рекъл:

– Вземи, царю, коня!

– Ей, татко! Искам от чешмата на ламята – рекло кьосето, – да ми донесе вода.

Тръгнало то да носи на кьосето вода от чешмата. И пак минало през старицата. Рекло ѝ:

– Бабо! Трябва да донесе вода от чешмата на ламята.

– Какво шише са ти дали? Ламята там спи и пази – казала. – Ще те изяде.

– Ами какво да правя?

– Ще вземеш една кофа и се качваш на коня. Тя, както спи – –